God morgen! Tak for dansen! Det var en fantastisk fest i aftes, synes jeg. Det sammenhold og nærmest familiestemning der var, gjorde det helt oplagt at starte her i dag med "You'll never walk alone". At nogen så vil vide, at det netop var en drengedrøm at den kunne køre her til morgen - ikke et ord om den fodbold kamp der bliver spillet her i eftermiddag, men det er en af de store kampe i England, men ikke et ord om den. Det er først 14,30 !!! - Det giver kun et vist problem i forhold til det hovedbestyrelsesmøde, som formanden har indkaldt til i eftermiddag, men det må vi jo se på.

Det er også i dag der er en anden stor begivenhed finder sted, nemlig valget i Sverige. Valgstederne er åbne. Nu går svenskerne til valg og vi kan kun ønske det bedste for folket på den anden side af vandet, og håbe at de får et parlament, med frihed, åbenhjertighed, ytringsfrihed og diskussion - også om udlændingepolitikken - bliver tilladt. Så skal vi ikke alle sammen her ved starten af vores møde sende en stor hilsen til svenskerne, og ønske dem et rigtigt godt valg i dag.

Så er det jo 15-års jubilæum for Dansk Folkeparti, og da er det naturligt at kigge tilbage, som vi jo også har gjort en del her i weekenden. Når vi kigger tilbage på perioden fra 1995 til 2001, så var det en periode, hvor vi havde indflydelse, men indirekte indflydelse, hvor vi ikke sad med ved møderne. Jeg tror, når jeg skal tænke tilbage på den tid, så var jeg vel budt til en enkelt kop kaffe ovre hos Finansminister Mogens Lykketoft, men det var vel også hvad det blev til. Dengang førte man politik uden at ville inddrage Dansk Folkeparti. Nu er de meget sure, når de ikke bliver inddraget. Men alligevel havde vi jo indflydelse fra 95 til 2001, og stor indflydelse. Og jeg synes ikke det kan nævnes nok gange, at et af de største øjeblikke vi har haft i vores korte 15-årige historie, det var i september 2000, da vi efter en valgkamp fra marts 2000 havde kæmpet kronens sag. Poul Nyrup Rasmussen som statsminister udskrev folkeafstemningen om euroen i marts måned i lyset af meningsmålinger der sagde, at danskerne ville bakke ham op. Jeg tror det er derfra der er et billede, hvor vi er ude på en Tivoli-tur, det er fra den sommer. På grund af gode diskussioner med det danske folk ude på markeder, lykkedes det os at få vendt stemningen, og der var et stort flertal i september måned, der bakkede op om kronen. Det har gjort, at ingen politikker på Christiansborg siden har turdet forsøge for alvor at få en ny folkeafstemning om kronen. Det synes jeg et eller andet sted var helt fantastisk, at vi fik så klar en sejr. Det viste, at selv om vi var et parti, der ikke havde direkte indflydelse på Christiansborg, så var vi et parti med stor indirekte indflydelse.

Jeg håber I har haft lejlighed til ud på plancherne i foyeren at se nogle af de ting, der skete i perioden 95 til 2001, fordi der skete ganske meget. Siden 2001 har indflydelsen så mere bestået af direkte indflydelse på Christiansborg, og det har vi benyttet til at få nogle landvindinger i hus. Lad mig bare nævne, at antallet af asylansøgere i 1999 var 12.331. I 2009 var tallet 3.855; en markant ændring, en nødvendig ændring. Antallet af opholdstilladelser til familiesammenførte var i 1999 11.509. I 2009 var tallet 5.211; mere end en halvering.

Når vi taler om ældrepolitikken, så ved jeg ikke om I kan huske at før 2001, da var det naturligt at tale om *ældrebyrden*. Regeringen ledet af Socialdemokratiet brugte dengang i alle deres brochurer og diskussionsmateriale begrebet ældrebyrde. Et utroligt nedværdigende udtryk om vores ældre medborgere, hvor man jo skulle tro det var sådan, at det faktum at ældre mennesker får flere leveår, også forhåbentlig bedre leveår, det jo er et plus for et samfund. Det er ikke en byrde for et samfund. Men før 2001 var det faktisk sådan det var. Siden 2001 har vi fået det ændret. Vi har fået større respekt for vores ældre medborgere. Vi har fået anerkendt, at selvfølgelig skal der også bruges penge på at sikre vore ældre en ordentlig alderdom. Vi har fået sat flere penge af til ældreomsorg, så der faktisk er flere penge pr. ældre over 67 år til ældreomsorg, og så har vi fået den landvinding, der ligger i ældrechecken, der udbetales næste gang i januar måned med kr.10.900 til de af vores ældre medborgere som har mindst. Der er over 200.000 ældre, som hvert år modtager ældrechecken og for hvem det er en helt afgørende forskel, at får de her penge til at forsøde tilværelsen. Det kan være det der afgør, om der er en julegave til barnebarnet eller der ikke er, og derfor er det så afgørende, at vi sikrer ordentlige vilkår for vores ældre medborgere.

Når vi kikker på sundhedsområdet, er der også sket landvindinger. Fra 2001 til 2009 er der 187.000 flere operationer. Der er ansat ca. 3.000 flere læger. Der er ansat ca. 3.800 flere sygeplejersker, og senest her i juni lavede vi en aftale med regeringen, som udmøntede i over 600 millioner kr. Fordi vi siger, at når der kommer et nyt sundhedsvæsen, også med nye sygehuse, så er det vigtigt at yderområderne ikke bliver ladt i stikken. Det er vigtigt at der er et tilbud også ude i de tyndtbefolkede områder. Og derfor lavede vi en aftale, hvor vi sætter penge af til at vi kan få sådan nogle vel nærmest lidt gammeldags sygehuse ude i landdistrikterne; ude i de mere tyndtbefolkede områder, hvor man kan alle

almindelighederne, og hvor vi siger at der samler vi læger, der samler vi sygeplejersker. Der er der røntgenudstyr, der er der direkte kommunikation med det store sygehus, og der kan man så komme og få tryghed og få hjælp. Og der hvor der er behov for, at man kan blive transporteret videre til det større sygehus fordi der er en operation, hvor man skal have en af de mere specialiserede læger til at hjælpe sig, ja, men da skal man selvfølgelig have en hurtig transport frem til det sygehus. Men det er bare for at vise, at vi har faktisk gjort rigtigt meget.

Vi har også inden for skattepolitikken og den offentlige økonomi haft den situation, at vi har haft skattestop. Det tror jeg der er mange, der er rigtig glade for. Vi har alligevel kunnet betale gælden af for 2001 til 2008. Da gik vi fra at have en offentlig nettogæld i 2001 på næsten 300 milliarder kr. til at have et netto tilgodehavende. Det var det der gjorde, at da finanskrisen for alvor slog ind i 2008, specielt illustreret ved Lehman Brothers' kollaps i 2008, da kunne vi sætte gang i tingene. I 2009 og 10 har vi sat gang i ting, der svarer til en beskæftigelseseffekt på 45.000 - altså forstået på den måde, at hvis man tog de initiativer væk, som regeringen og Dansk Folkeparti har sat i gang i fællesskab i 2009 og10, så ville vi have haft en ledighed, der var 45.000 større end den er med de initiativer vi har taget. Det er en såkaldt finanspolitisk lempelse på 4 % af bruttonationalproduktet, som det jo hedder i den terminologi, og det er vel nok den største indsats set over en 2-årig periode, der nogensinde er sket for at begrænse udviklingen i ledigheden, for at sikre at folk er i beskæftigelse. Det kunne vi jo kun gøre, fordi vi ikke hørte på socialisternes råd om, at vi skulle bruge flere penge hele tiden i stedet for at betale gælden af. Vi stod fast på, at gælden skulle betales af, og det var det vigtige i opgangs tider. Så havde vi noget at stå i mod med, når det gik den anden vej. Nu skal vi så have fokus på gælden igen, fordi vi jo ikke skal komme tilbage i en situation, hvor vi møjsommeligt havde betalt tilbage den offentlige gæld af eller væk, og så lade det løbe løbsk i en tid hvor vi anerkender, at vi skal tage initiativer for at bringe ledigheden ned. Og derfor er det vi med genopretningspakken fra 2011 vælger at sige, at vi skal sikre at få nedbragt de offentlige underskud så gælden ikke pludselig galoperer derud af igen. At lave den genopretningsplan i foråret var ikke nogen nem sag. Det var selvfølgelig hammer besværligt. Der er ikke nogen, der har bare det mindste kendskab til den offentlige økonomi, der skal påstå, at det der med at spare 24 milliarder kr. over de næste 3 år og i virkeligheden 34, fordi vi vil frigøre 10 milliarder til flere udgifter på sundhedsområdet, til uddannelse, til udsatte grupper - så altså at finde 34 milliarder kroner er ikke nogen nem sag, og kan ikke gøres uden at nogen opdager det. Altså hvis man vil finde 34 milliarder, så er der nogen der vil opdage det, fordi det kommer faktisk til at berøre mange mennesker. Og derfor er det ikke sådan en sjov opgave man går ind til. Men det var afgørende for Dansk Folkeparti at vise, at vi ikke bare er et parti der er der, når det er sjovt. Vi er ikke et politisk parti, der bare er på Christiansborg, når der kan ruttes med pengene, når der er flere penge at bruge af. Vi er også et parti man kan regne med og stole på, når det er besværligt, og når der skal træffes nogle beslutninger, der måske kan være lidt upopulære, men er nødvendige for at der er tillid til landets økonomi. Vi viste i foråret, at vi var parate til at tage vores del af ansvaret, og dermed viste vi også, at regeringen og Dansk Folkeparti i fællesskab faktisk løser tingene og ikke bare taler om tingene eller kommer med planer, der efter nogens mening minder om fugle på taget. Jeg synes snarere det var fugle der var fløjet fra taget. Men sagen er, at når vi laver sådan en genopretningsplan, så laver vi også noget der faktisk matcher nogle af de anbefalinger der er kommet fra Vismændene, fra Nationalbanken og for den sags skyld også fra store dele af erhvervslivet. Hvis man kobler det sammen med den skatteomlægning vi lavede i 2009, som trådte i kraft her fra i år, hvor vi lemper skatten på arbejde og trækker pengene ind på anden vis.

Sammen med den dagpengereform vi lavede i genopretningspakken, samtidig med at vi prøver at lave tilbageholdenhed i de offentlige udgifter, ja så har man et match af meget af det, som de økonomiske vismænd, nationalbanken og dele af erhvervslivet har påpeget er det nødvendige for dansk økonomi. Og derfor er det altså også utroligt, at man så med det som baggrund skal opleve, at eksempelvis Novo Nordisk direktør, Lars Reeben Sørensen kommer med kritik af regeringen, for ikke at lave politik sammen med Helle Thorning Schmidt. For hvad ville konsekvensen blive hvis, man nu tog de dele af erhvervslivet på ordet når de sagde, at der skulle laves såkaldte brede løsninger på Christiansborg? Hvad ville det indebære? Ja, det ville indebære det stik modsatte af, hvad de selv samme mennesker anbefaler skal ske for dansk økonomi. Det ville medføre skattestigninger, ret store markante skattestigninger, både for personer og for selskaber. Det ville medføre en ukritisk forøgelse af de offentlige udgifter og dermed større gældsætning. Det ville medføre at den dagpengereform vi lavede, som man siger, er helt nødvendig for at vi har arbejdskraft nok også på sigt, ja den ville skulle rulles tilbage igen og ikke blive til noget. Og derfor kan man jo spørge sig selv om der er dele af erhvervslivet, som nok er super gode til at drive deres erhvervsvirksomhed, det tror jeg gerne, men om det er erhvervsfolk, der i virkeligheden har ret meget forstand på hvad der foregår inde på Christiansborg og i det politiske landskab. Jeg kan i hvert fald bare sige, at hvis vi ikke havde gjort arbejdet i foråret, ja, så havde man fået det stik

modsatte af, hvad der er anbefalet fra eksempelvis vismændene, fra nationalbanken og fra altså det selv samme erhvervsliv, som kritiserer regeringen for ikke at samarbejde eksempelvis med Socialdemokratiet.

I det hele taget er der altså noget dobbeltmoralsk hos nogen af de her erhvervsledere. Hvordan kan det være, at erhvervsledere går til kamp mod efterlønnen ud fra devisen om, at vi har brug for at flere arbejder også efter de er 60? Når de selv samme erhvervsledere har arbejdsgiverbetalte pensionsordninger, der giver dem ret til at gå på arbejdsgiverbetalt pension fra de er 60. Hvordan kan det være, at fabriksarbejderen, at sosu-assistenten for hvem, hvis man er nedslidt, efterlønnen er det eneste redskab til at kunne trække sig tidligere tilbage fra arbejdsmarkedet, at de skal belastes med udsagnet om, at de ikke gør Danmark en tjeneste, de skal arbejde længere for de selv samme erhvervsledere, som stiller sig i spidsen for denne kritik af efterlønsordningen og forbeholder sig ret til at gå på pension med arbejdsgiverbetalt pensionsordninger fra de er 60? Og derfor er mit budskab bare til de her gode erhvervsledere: Fej for egen dør. Vis jer som foregangsmænd og gør det, som I selv mener, er vigtigt for nationen. Når I har gjort det, når I har ændret jeres gode velnærede pensionsordninger, så kan I komme til alle mulige andre nede på gulvet, og bede om deres ydelse også.

Nå, men en ting er hvad vi har gjort. Vi skal fortsætte arbejdet. Vi har jo spillet ud med et forslag, der hedder, at vi skal have drejet indvandringen til det danske samfund over til i højere grad til at være indvandring fra vestlige lande og i mindre grad en indvandring fra ikke-vestlige lande. Jeg hørte Ayaan Hirsi Alis tale i går, som jeg synes var fremragende, helt igennem fremragende; en diagnose om hvilke problemer der er, som jo går lige til bidet. Hun nåede så frem til en konklusion om, at kunne man da ikke tage fat i krabasken af de her indvandrere, måske sådan en gang om året, og så sige til dem, nu skal du høre kammerat, er du demokrat eller er du ikke? Går du ind for ytringsfrihed eller gør du ikke? Går du ind for danske værdier eller gør du ikke? Og hvis svaret er ja til spørgsmålene, så får du lov til at blive, og hvis svaret er nej, så bliver du smidt hjem. Det er jo et fremragende budskab. Altså helt ærlig, jeg tror ikke vi vil kunne finde en eneste i salen, som ikke er enig med hende i det budskab. Problemet inde på Christiansborg er jo, at vi ikke kan gennemføre det. Derfor bliver vi nødt til at tage udgangspunkt i de statistikker, hun også selv omtalte, om hvor er der overrepræsentation af kriminalitet, hvor er der er overrepræsentation af alle de problemer vi kan se.? Hvor er der ikke? Og så dreje indvandringen til det danske samfund til i højere grad at komme fra lande, hvor vi ikke har den type problemer. Der har vi foreslået 28-års reglen i stedet for en 24-års regel af den simple årsag, at vi kan se, at 24-års reglen har været en succes. Det lykkedes os at få flyttet det tidspunkt hvor indvandrerkvinder bliver gift, til et senere tidspunkt i deres liv. Derfor er sandsynligheden for at de træffer deres eget valg jo også større, og det er ikke familien, der træffer valget. Hvorfor ikke udvide den succes til en 28-års regel? Så vi siger til de her indvandrerkvinder, at de bliver gift på et tidspunkt, der er mere sammenlignelig med hvornår danske kvinder bliver gift. Så er der endnu større sandsynlighed for, at det er deres eget valg at gifte sig og det ikke er familiens valg. Til gengæld for det har vi også sagt, at vi er indstillet på en lempeligere behandling i forhold til familiesammenføringsønsker fra lande, hvor vi ikke har problemet med tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber. Jeg tror at det vil være en måde at udvide succesen fra 24-års reglen på, og det er derfor vi holder fast i, at det er en god ide.

Det andet vi har spillet ind med i forhold til sikre det her med, at dreje indvandringen til i højere grad at være fra vestlig-orienterede lande, det er det 7-årige optjeningsprincip i forhold til sociale ydelser og i forhold til sundhedsbehandling. Altså helt ærligt, hvordan kan det være, at man forestiller sig, at man skal kunne komme fra udlandet ind til det danske samfund, et velfærdssamfund, der er bygget op på generation på generations arbejde og så tro at man kan komme ind og fra den ene dag til den næste få fat i de velfærdsydelser, som er en del af det unikke danske samfund? Hvorfor siger vi ikke til indvandreren: Velkommen til det danske samfund. Yd og derefter nyd. Det er altså den rigtige rækkefølge. Vi har jo bemærket i den debat der har været, at det ikke er alle, der synes lige godt om ideen. Jeg har set at Socialdemokratiet har været ude og sige, at det er et forfærdeligt forslag. Socialdemokratiet finder det urimeligt at der er mennesker, der både skal betale skat og holdes uden for velfærdssamfundet. Det vil alt andet lige betyde, at det bliver umuligt at tiltrække højtuddannet arbejdskraft til Danmark og det vil i praksis også betyde, at det bliver helt umuligt at få familiesammenføring, siger Henrik Dam Kristensen. Det er liberalisme ført ud i sit yderste hjørne, siger integrationsordfører Henrik Dam Kristensen, og sågar her til morgen kunne jeg i Politiken læse et indlæg hvor den samme Henrik Dam Kristensen på sit partis vegne skriver, jeg citerer: ”Det er et opgør med hele den danske model og begyndelsen til indførelsen af et forsikringssamfund til afløsning af velfærdssamfundet. Det er både usympatisk og utrolig dumt med henblik på at der er behov for at tiltrække arbejdskraft til Danmark i de kommende år, osv., osv. Det vil i

praksis også betyde, at det bliver helt umuligt at få familiesammenføring". Altså et opgør med hele den danske model. Jeg undrede mig, og så begyndte jeg at lede lidt i mine gemmer, og så studsede jeg, da jeg faldt over en bog i 2002, en bog der hedder Forsvaret for Fællesskabet. Forsvar for Fællesskabet! Så tænkte jeg hvem har skrevet den bog? Ja, jeg er lidt ked af at skulle nævne det, men blandt de 5 forfattere er tre fremtrædende socialdemokrater, står der. Så står der Morten Bødskov, han er finansordfører for socialdemokraterne i dag, og så står der Helle Thorning Smidt, hun er formand for socialdemokratiet i dag. Og så nogle andre, og så tænkte jeg, det var da mærkeligt, den bog der, hvad står der i den bog, og så slog jeg op på side 104. Der står der, at det i dag er praksis, at begge ægtefæller ved en familiesammenføring modtager bistandshjælp, hvis der sker en social begivenhed f. eks arbejdsløshed. Både i kommuner og i indvandrerkredse berettes der om typiske eksempler, hvor folk har midlertidigt arbejde på onklens pizzeria, indtil der er bevilget familiesammenføring. Derpå bliver de ledige og begge ægtefæller får kontanthjælp. Det skal ændres. Familiesammenføring skal ikke udløse mulighed for dansk kontanthjælp før den familiesammenførte får dansk borgerskab, f.eks. efter 7 år. Den ene ægtefælle vil typisk have boet længe i Danmark og kan derfor modtage kontanthjælp til en person, mens den nyankomne må tage et job eller forsørges af ægtefællen. Jamen altså. Så var det at jeg gik tilbage til Henrik Dams kommentar: Det er et opgør med hele den danske model. Tænk sig, socialdemokratiet har en formand, som ønsker et opgør med hele den danske model. Det er da spændende. Men det var måske bare sløset skrevet. Nu må vi se. Vi fastholder vores forslag, og så må vi se om socialdemokraterne ved en nærmere granskning af forslaget alligevel synes at forslaget kan bruges til noget. Jeg er ikke helt sikker, for de har det med at sige meget om udlændingepolitikken, men gøre meget lidt. Nu må vi se, vi holder fast i det, og vi vil i hvert fald forhandle det i den kommende tid på Christiansborg.

Se, det vi også vil forhandle, der er jo - jeg tror Peter var inde på det i går - det her med grænsekontrol. Jeg ved ikke hvor mange af jer, der har kørt rundt i Europa i sommer. Det pudsige er at når man kører rundt, så kører man også rundt blandt Schengen-lande, og der er kontrol, og man tænker det er da mærkeligt. Jeg stoppede et af stederne og prøvede at snakke lidt med folkene, der stod der og spurgte hvad er I egentlig for nogen, I må overhovedet ikke være her? Hvorfor må vi ikke være her? I må ikke være her, for jeg har fået at vide, at når man er medlem af et Schengen-land, så må der ikke være kontrol på grænsen Væk med jer! Jeg skal bare videre. Det var de ikke enige i. Det viste sig, at de var sådant noget som hedder toldere. De mente sådan set godt de måtte stå og kontrollere hvad det var man bragte ind i deres land, hvis de havde lyst til det. Og jeg havde sådan en tanke om, at de nok havde radiokontakt med nogle politifolk, så hvis de nu opdagede noget som de syntes så galt ud, så kunne de ret hurtigt tilkalde noget politi. Og så kunne de alligevel have en form for grænsekontrol. Skulle vi ikke gøre det, at vi i finanslovsforhandlingerne siger til regeringen, at hvis vi ikke kan få den gode gammeldags grænsekontrol tilbage, som vi allerhelst vil nu, så kunne vi dog som et minimum sikre, at der er en ordentlig toldbemanding ved grænserne, der sikrer, at vi også udøver den kontrol det overhovedet kan lade sig gøre at udøve ligesom de andre lande gør? Så det ikke er sådan, at når man kører til Sverige er der ikke kontrol, men når man kører tilbage er der ingen kontrol.

Ligesom vi skal sige til regeringen, at når vi nu er rundt i Europa og så støder ind i folk, som er utroligt glade for det danske samfund og som er blevet meget overrasket, fordi de havde ikke i deres vildeste fantasi drømt om, at hvis farmand han kom til Danmark og arbejdede sådan lidt i løbet af sommeren, så ville vi være så venlige, at sende en børnecheck hjem til dem. Det havde de aldrig drømt om, de blev bare så glade, da de modtog de her 1000 kroner skattefrit pr. måned, som børnechecken jo gennemsnitligt er, ind ad døren. Skulle vi ikke sige til regeringen, at nu skal vi have gjort op med det sludder, og udbetale den børnecheck på den måde? Sagen er at vi skal sikre, at det kun er børn bosiddende i det danske samfund, der får børnecheck. Det var det den var oprindeligt tænkt til, det var at kompensere i forhold til børnefamilier, så de havde købekraft, og det var selvfølgelig afstemt efter danske forhold og ikke polske forhold, så det her må altså høre op.

Jeg skal lige vende lidt tilbage til det med økonomisk stabilitet og genopretningsplanen, også i forhold til kommunerne. Kommunerne står jo for halvdelen af den offentlige økonomi, og derfor er det jo helt afgørende for om der er troværdighed om den førte økonomiske politik, at kommunerne også holder sig inden for de økonomiske rammer kommunerne har. Og jeg skal bare lige understrege, at det genopretningsplanen opererer med, det er at i 2011, 2012 og 2013, da har kommunerne det samme at gøre med i deres budgetter, som de har for 2010 tillagt prisstigninger, tillagt lønstigninger. Regeringen havde et forslag til genopretningspakken der handlede om at kommunerne skulle spare 4 milliarder kroner i denne her periode. Det blev taget af bordet efter krav fra Dansk Folkeparti. Og derfor har vi altså afvist

at der overordnet skal ske besparelser i kommunerne. Man skal holde sig inden for de rammer man har. Jeg vil bare sige, at hvis vi kan komme igennem finanskrisen og genopretningen efter finanskrisen ved at vores budskab til kommunerne, som har halvdelen af den offentlige økonomi, det er: hold jeg inden for det I i forvejen har. I får det selvfølgeligt reguleret, men hold jer så inden for det. Så er det faktisk, i forhold til mange andre lande, en utrolig skånsom måde at komme igennem finanskrisen på. Men det betyder så også, at vi skal være nogenlunde sikre på, at tingene så holder. Og da har vi forslået en ny model i forhold til stat og kommune. I stedet for at staten aftaler en gang om året med Kommunernes Landsforening hvordan økonomien skal være, så siger vi: Hvorfor ikke aftale direkte mellem staten og den enkelte kommune? Det vil betyde at den enkelte kommunalbestyrelse bliver meget mere ansvarliggjort over for den aftale, der gælder for den kommune, og det vil også betyde, at man kan lave nogle aftaler, der i højere tager hensyn til den enkelte kommunes forhold. I dag er det jo sådan at når man har lavet en landsdækkende aftale med Kommunernes Landsforening, så skal der bagefter repareres på den fordi den aftale ikke kan tage højde for f.eks. vanskeligt stillede kommuners vilkår. Derfor gælder der særlige skattepuljer og der gælder særlige puljer for vanskeligt stillede kommuner. Hvorfor ikke tage fat om det i aftaler direkte mellem staten på den ene side og så den enkelte kommune på den anden, så man får mere retfærdige økonomiske rammer for den enkelte kommune? Til gengæld for det, så vil vi gerne give løfte om, at fortsætte arbejdet som vi igangsatte sidste år med at afbureaukratisere, med at regelforenkle. Vi gjorde jo det, at vi lavede en aftale med finansloven for i år, hvor vi afskaffede regler svarende til næsten 1 milliard kr. Det vil vi gerne fortsætte, og derudover vil vi gerne tilbyde kommunerne et frikommuneforsøg. Vi forslår, at man tager 5 kommuner ud, som er forskellige i størrelse og geografi osv., og så giver dem udstrakt frihed til selv at finde ud af at løse opgaverne Vi vil altså lave et forsøg, hvor vi siger til kommunerne, at hvis I virkelig mener, at I kan løse opgaverne bedre, hvis I får friere rammer, så lad os tage kommunerne på ordet. Lad os tage lokalpolitikerne på ordet, og så lad os lave et forsøg, hvor der virkelig i 5 kommuner bliver sådan en udstrakt frihed, og så har I også ansvaret for at vise, at I kan få pengene til at strække længere, og I kan få pengene til at sikre en bedre kvalitet for borgerne. Bliver det forsøg så en succes i de 5 kommuner, kan vi se, at det rent faktisk kan lykkes, at lokalpolitikerne er deres ansvar bevidst, så skal det selvfølgelig udstrækkes til landsplan, også for alle de andre kommuner. Men bliver det en fiasko, ja så er vi så tilbage og må vi erklære, at så duer det ikke med så frie rammer for kommunerne. Men hvorfor ikke gøre forsøget? Hvorfor ikke tage lokalpolitikerne på ordet og sige, at hvis de mener de kan skaffe os markant bedre velfærd for de kroner de har at gøre godt med, hvis de får mere frihed, så lad os så gøre forsøget i 5 kommuner? Det er i hvert fald vores tilbud til kommunerne.

Så skal jeg lige afslutningsvis sige, at der ikke er nogen tale fra min side på sådant et årsmøde uden også en særlig omsorg for vores venner på venstrefløjen. Det ikke sikkert, at det jeg gjorde med bogen før, at det vil blive betragtet som en venlig handling, og det er jo noget skidt, for grundlæggende er vi meget bekymret for dem. Det er jo også et spørgsmål om at yde den tilstrækkelige omsorg på Christiansborg over for en venstrefløj, som vi kan se har meget at arbejde med. Sidste år, da havde vi jo set deres skatteudspil, og det var det skatteudspil hvor der ikke kunne rettes et komma. Helle Thorning Smidt, som jeg vist er kommet til at nævne før også i dag. Hun sagde meget præcist, da hun blev spurgt, om det så var et løfte om at de ikke ville gennemføre andre ændringer, end de ændringer, der var en del af skatteoplægget, og så sagde hun selvfølgelig, det er selvfølgelig et løfte om, at det er de her og ikke andre skatter, der bliver ændret. Det er også derfor vi siger, at når det handler om boligskatterne, så vil alting være uændret, siger altså Helle Thorning Schmidt efter at de kom med skatteoplægget. Så var det vist, at jeg allerede sidste år kunne ærgre mig over på Margrethe Vestagers vegne, at Villy Søvndal, så da han var på BT dagen efter for at tage telefoner, blev ringet op af, jeg ved ikke om I kan huske det, af pendlerformanden på Bornholm, som ærgrede sig over, at de i deres udspil havde opereret med passagerafgifter. Det bliver ikke bedre af, at to dage efter, da ændrede de så skatteoplægget på den måde, at de sagde, at der var en indtægt fra kørselsafgifter som de havde regnet med, og det ville de så De kunne godt se, at det måske var lidt besværligt, så de ville lige foreslå en ændring, der udskød den indtægt i 5 år. Det havde altså bare den effekt at så manglede der 5 milliarder i de 5 år. Det var jo ikke småting, vel? Og da kunne jeg også se Margrethe Vestager blive lidt sur, fordi hun ikke kunne få nogen ændringer - der måtte ikke rettes et komma! - men man kunne godt lave sådan en ret stor ændring. Siden det oplæg kom sidste år, har jeg nu registreret 13 ændringer, og der er ikke en eneste af de ændringer, der er forhandlet med Margrethe Vestager, som altså fik at vide, at der ikke var et komma der kunne ændres. Det giver altså ikke god stemning på Christiansborg.

Fair løsning kom så her i maj. Det var så en ny plan fra Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti, og da var det afgørende de her 12 minutter, som I kan huske, 12 minutter på busserne og 12 minutter på hjemmesiderne og 12 minutter i avisannoncerne, og jeg tænkte på her forud for årsmødet om ikke vi simpelthen skulle give hinanden håndslag

på, at blive her til 14,12 i dag for at hjælpe lidt. Jeg ved da godt, at direktøren, der er på en eller anden månedskontrakt, han arbejder nok ikke 12 minutter mere, hvordan skal man måle om han arbejder 12 minutter mere og betaler skat? Det er en del af regnestykket, men dem man selvfølgelig kan regulere en uges mere arbejde for om året, som det jo er. Det er sosu-assistenten igen, det er fabriksarbejderen, det er alle dem, der er på timekontrakter, dem der typisk ikke tjener de høje lønninger, se, dem kan man jo skrue op i arbejdstid med en uge om året, men de velernærede på månedskontrakter med månedslønninger, de vil overhovedet ikke blive berørt af sådan et forslag, og derfor er det selvfølgelig måske heller ikke sådan det helt mest geniale forslag, der er udtænkt i den socialistiske lejr i nyere tid. Og vi kunne også se i debatten efterfølgende, altså det er 15 milliarder i indtægter vi taler om her, det er nogen penge. Vi kunne se i debatten fra fagbevægelsens side, at der var en masse kritik, og det begyndte at smuldre og falde fra hinanden. Og så var det fagbevægelsen påstod i et læserindlæg at det der med de 12 minutter, det var også bare en overskrift. Det var ikke egentlig noget, som vi skulle tage særligt højtideligt. Det var bare en overskrift. Og jeg tænkt, hold da op, nå, men så har jeg misforstået det hele. Så jeg greb jo Fair Løsning fra maj måned, og tænkte den overskrift vil jeg se: ”Vi sikrer holdbarhed i den offentlige økonomi ved at bede danskerne arbejde 12 minutter mere om dagen”, stod der det ene sted. ”Danske lønmodtagere vil få velbetalte fremtidssikrede job, der sikres mod løn dumping inden for rammerne af en styrket dansk model. Til gengæld vil den gennemsnitlige arbejdstid skulle stige med 12 minutter om dagen med fuld løn naturligvis”. Jeg tænkte, det er normalt ikke sådan jeg skriver overskrifter. Det er sådan set ret meget detaljeret, men altså omvendt måtte jeg jo så sige, at på Ritzau den 17. august i år, da kunne jeg så se Ole Sohn udtale sig. Det er jo socialistisk folkepartis finansordfører. Så siger han, de, altså fagbevægelsen, har fuldstændig ret i, at det bare er en overskrift, og det er jo klart, at når man skal lave en overskrift, kan man ikke få det hele med. Var der ikke noget med, at Helle Thorning Schmidt midt ude på Slotspladsen kom til at nævne noget med, at hvis ikke de 15 milliarder kunne skaffes, så skulle man måske kigge på efterlønnen. Måske det bare var en sløset bemærkning.

Nej, sagen er, at det slingrer på venstrefløjen, det har det altså gjort i lang tid. Deres planer holder ikke. De laver dem om hele tiden, og som Pia var inde på i sin tale i går, så er det seneste, at de tager elementer fra genopretningspakken ind nu for at prøve at reparere på de planer, de selv har - som ikke holder. Det gør os i stigende grad bekymrede - selvfølgelig på deres vegne! - vi vil gerne hjælpe dem, og derfor er budskabet også her fra årsmødet til Helle Thorning Smidt, Ole Sohn, Villy Søvndal: Sig til hvis I har brug for hjælp, You will never walk alone! Tak for det.